

Curierul Misionar

Anul XXIV

Ianuarie, 1945

No. 1

IATA ANUL NOU

A sosit anul nou 1945.

Doi ani *Curierul Misionar* n'a putut fi părtaş și sprijinitor al începuturilor de an nou în viața Bisericii celor care așteaptă arătarea în mărire a Domnului Hristos. Cu toate acestea, cei doi ani au fost bogăți în evenimente, pentru că Duhul lui Dumnezeu a avut grijă să aducă împrejurări cari au fost de cea mai mare însemnătate pentru Omenire în general, și pentru Biserică în special.

Sfârșitul anului 1944 a adus împrejurări la noi cari au sfărâmat lanțurile puse libertății de predicare a Evangheliei, iar la începutul anului 1945 ajungem să prețuim tot mai mult această libertate. Zilele anului care începe sunt ca paginile albe ale unui caiet. Pe aceste pagini se vor înscrie întâmplările mari ale Universului, ale Omenirii dar și ale noastre ale fiecăruia. Cum vor fi ele? Le putem ști mai dinainte?

Intr'o bună măsură, da!

Purtarea fiecăruia va fi după natura duhului de care ne lăsăm călăuziți. La fel și ale lumii întregi. Bunul Dumnezeu care le știe toate mai 'nainte, ni le-a și prezis în Sfânta Scriptură.

Un mare eveniment ne stă înainte: Încheierea lucrării ca Mare Preot în Sanctuarul Ceresc, a Domnului Hristos. De aceasta este legată soarta oricărei ființe omenesti. De aceea atenția fiecăruia trebuie să fie spre cele care se petrec acolo.

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii“, au fost cuvintele lui Ioan Botezătorul, la data când Domnul Isus a început lucrarea Sa mesianică. Dela data aceea Domnul a trecut prin diferite lu-

crări, așa cum stă scris despre El în „volumul cărții“: Trimis al lui Dumnezeu pe pământ, Invățător, Mângâietor, Mijlocitor, Apărător, ca apoi pe Golgota să fie Mântuitor al nostru.

Sângele Lui scump s'a vărsat pentru ca toți cei care cred în El să nu piară ci să aibă viață veșnică.

Dar dela înălțarea Sa la cer, a luat serviciul de Mare Preot în Sanctuarul ceresc pentruca la sfârșitul timpul să facă lucrarea în *Sfânta Sfintelor*, cu care se și încheie orice mijlocire între Dumnezeu și omul păcătos.

Lucrarea aceasta în Sanctuarul ceresc, pecetluște soarta fiecărui ins, după cum folosește sau nu privilegiul dat de harul lui Dumnezeu.

Profețiile ne lămuresc că cea din urmă lucrare în Sfânta Sfintelor merge cu pași repezi către sfârșit.

După aceea Domnul Hristos trebuie să îmbrace haina de Impărat al împăraților și Domn al domnilor și să aducă la îndeplinire sentința judecății cerești.

Este mintea noastră îndreptată către aceste evenimente de însemnătate veșnică, sau gândurile ei sunt către alte lucruri trecătoare? Veghem noi ca părinți ca familia noastră să aibă parte de acoperământul divin în vremurile care vin? Ne facem pe deplin datoria față de semenii noștri? Iată întrebări mari cărora trebuie să le facem față.

Vrem să ne străduim ca și la, aceasta să ne sprijine în anul nou, cu ajutorul lui Dumnezeu,

CURIERUL MISIONAR

Lucrarea Medicală

O imperioasă și urgentă necesitate în Biserica Adventă Română

„Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul, . . . Cel Ce iartă toate fărădelegile tale, Cel Ce vindecă toate bolile tale”. Psalm. 103, 1—3.

Luminat de Spiritul Sfânt, Psalmistul a recunoscut, chiar acum aproape trei mii de ani, că, în marea lucrare de mântuirea oamenilor, pe care a plănuț-o și a întreprins-o în chip atât de minunat și iubitor prin Fiul Său, bunul Dumnezeu, — se cuprinde nu numai iertarea păcatelor și curățirea vieții noastre de ele, — dar și vindecarea corpurilor noastre de toate bolile, pentru ca apoi să ducem o viață sănătoasă, și fericită.

Pentru aceasta e nevoie, ca oamenii să ajungă să cunoască voia lui Dumnezeu cu privire la viața sufletească; și să cunoască voia lui Dumnezeu și cu privire la întreținerea corpului într'o bună stare de sănătate, adică: să cunoască atât Legea morală, cât și legile sănătății.

Când Domnul Hristos veni pe lume, să lucreze mântuirea noastră, dovedi prin întreaga Sa activitate chiar dela început, că urmărirea deopotrivă vindecarea corpului, ca și vindecarea sufletului oamenilor. De aceea citim despre Domnul: „Și străbătea toată Galilea, învățând în sinagogile lor, și predicând Evanghelia împărăției, și vindecând orice boală și orice neputință în popor”. Mat. 4, 23.

Iar Apostolul Petru, predicând în casa lui Corneliu despre Domnul, zise: „Isus din Nazaret, cum L-a uns Dumnezeu cu Spirit Sfânt și cu putere, mergea din loc în loc făcând bine, și vindecând pe toți cei împilați de către Diavolul, pentru că Dumnezeu era cu Dânsul”.

Iată, dar, din ce consta lucrarea Domnului; iată, din ce constă lucrarea lui Dumnezeu. Vindecarea corpului merge mână în mână cu vindecarea sufletului, în lucrarea lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Ba încă Spiritul Profetic ne spune clar, că Domnul întrebuița cu vindecările bolilor trupului mult mai mare parte din timpul Său, decât cu predicarea. Iar minunile de vindecarea boli-

lor le folosea Domnul înadins, ca să dovedească oamenilor, și chiar și adversarilor Săi, că El este Mântuitorul sufletelor noastre și că are puterea, să ne ierte și să ne curețe de păcate. De aceea Domnul zice cărturarilor în Capernaum: „Dar, ca să cunoașteți voi, că Fiul omului are putere pe pământ, să ierte păcatele, atunci zice slăbănogului: sculându-te, ridică-ți patul tău și mergi la casa ta”. Mat. 9, 6.

„Acum înțelegem, pentru ce Domnul a rânduit, ca și ultima solie către fiii oamenilor să aducă balsam vindecător nu numai pentru suflete și pentru inimi descurajate și bolnave de păcat, — ci și pentru corpuri slăbite și chinuite de diferite boli și suferințe. Domnul Isus însuși a hotărât așa, ca Biserica rămășiței să fie un mare popor misionar medical, bun cunoscător al legilor igienei, fiziologiei și păcii fizice, bun cunoscător al cauzelor a tot felul de boli, și bine pregătit în știința prevenirii bolilor și în arta tratării cu succes a bolnavilor”.

„Opera noastră sanitară datează chiar dela începutul mișcării advente. Numai la 12 zile după organizarea Conferinței Generale în 1863, Sora E. G. White a primit memorabila viziune despre principiile fundamentale ale sănătății, și ale vindecării, care constituie baza științei sanitare, adică a prevenirii bolilor și a refacerii sănătății”.

„Doi ani și jumătate după aceea, la 25 Decembrie 1865, dânsa a primit a doua viziune, în care i se spuse, că poporul advent trebuie să înființeze instituții sanitare. E interesant de observat, că, înainte de a fi avut vreo școală, sau vreo casă de Editură, Adventiștii de Ziua Șaptea au avut un sanatoriu, adică un liman de repaus și de vindecare pentru bolnavi și suferinzi”.

„Ca rezultat al acelor prime viziuni

dela început și al multelor învățături date de Spiritul Profetic în anii de mai târziu, a luat naștere și a crescut formidabil printre Adventiștii de Ziua Șaptea o mișcare de reformă sanitară și de misionarism medical cu adevărat minunată, cuprinzând înființarea de sanatorii, spitale, dispensare, o Facultate de Medicină în America și alte instituții sanitare“.

„Dela început s'a înțeles clar, că lucrarea sanitară întreprinsă de Adventiști e cu un caracter deosebit și că instituțiile noastre medicale trebuiau să aibă o activitate de un fel cu totul distinct. Ele trebuie să ființeze ca monumente despre Dumnezeu și despre adevărul Său, și ca niște credincioase sentinele ale reformei și în domeniul sanitar. Ele trebuie să îndeplinească o mare operă, nu numai de vindecare, ci și de educație sanitară, scoțând mereu în evidență faptul, că principala cauză a relelor stări sanitare în lume este necunoașterea și călcarea legilor naturale puse de Dumnezeu pentru păstrarea sănătății. Instituțiile noastre sanitare trebuie să demonstreze valoarea superioară a dietei naturale întru promovarea sănătății, cât și a metodelor de alinare și vindecarea suferințelor fizice; — și — prin amabilă și iubitoare servire din partea personalului de medici și îngrijitori de bolnavi — să se trezească și să se cultive interes pentru adevărurile mântuitoare dela Dumnezeu. Instituțiile noastre trebuie să samene lumina asupra adevăratei cauze a bolilor și să facă așa, ca reformele preconizate de ele să transforme în bune și corecte obiceiuri de viață, aceasta constituind esențialul pentru clădirea pozitivă a unei bune și vi-guroase sănătăți“.

„Lucrarea noastră medicală a fost mijloc puternic de înlăturarea multor prejudecăți. Ea ne-a câștigat o întreagă armată de buni prieteni ai adevărului, și ne-a asigurat multă vază și nume bun pe lume“.

Lucrarea medicală în Uniunea noastră

Așa importante fiind rolul și importanța lucrării medicale și a reformei sanitare, pe care trebuie să o realizăm în

propria noastră viață și să o propagăm și altora pe lume, — așa cum auzirăm în prima parte a acestui articol, din care aliniatele între ghilimele sunt extrase din raportul prezentat în fața a multe mii de membri ai denominațiunii noastre adunați în marele congres mondial din San Francisco, în 1936; — înțelegem, cât de mare e regretul nostru, că lucrarea de vestire a ultimei solii a Evangheliei în țara noastră a fost lipsită până acum de această ramură importantă a ei — lucrarea medicală — numită de către Spiritul Profetic direct: „mâna dreaptă“ a soliei.

Dar încă din timpurile grele de prigo-niri și opreliște pentru credința și lucrarea noastră, Comitetul Uniunii — crezând în venirea unor timpuri mai bune — a făcut vot înaintea Domnului, că, îndată ce vor începe timpurile de libertate, să și deschidem o campanie pentru organizarea lucrării medicale în România, potrivit luminii pe care ne-a dat-o bunul Dumnezeu prin Evanghelia Sa. Suntem convinși, că toți iubiiții noștri frați și surori din întreaga țară — prețuind ei înșiși importanța acestei minunate lucrări — se vor grăbi a da, nu numai sprijinul moral, ci și importante contribuții materiale pentru începerea salutarei opere de refacerea și păstrarea sănătății corporale. Comitetul Uniunii — după ce va lua sfaturi, dela frații cu experiențe instrucțiuni și ajutoare, și după ce-și va asigura din partea Medicilor noștri cunosători o conlucrare foarte valoroasă și necesară pentru tinerele și consacratele forțe medicale, pe care le-a dăruit Domnul Comunității noastre aici în țară, — va expune prin „Curierul Misionar“, spre știința tuturor membrilor noștri, atât întreg planul de lucru, cât și felul cum putem cu toții ajuta la creșterea și prosperitatea folositoare și bunei lucrări, care este lucrarea medicală, „mâna dreaptă“ a soliei Evangheliei.

Ștefan Demetrescu

Dr. I. Moldovan

Parcul Vatra Luminoasă Str. G. No. 12

Consult. 4—6

Tramvai 14, 26 și 19

Evangheliștii Laici

Oricine poate să câștige suflete

Cu ajutorul bunului Dumnezeu, anul acesta nou 1945 este anul câștigării de suflete. Ținta: Fiecare membru al comunității să câștige cel puțin un suflet. Aceasta se poate atunci, când fiecare membru al comunității se va uni în conlucrare cu predicatorul comunității sale.

Domnul Hristos a chemat la Sine pe oameni nu numai pentru a fi salvați pentru împărăția cerurilor, ci ca să devină și câștigători de suflete. Matei 4, 19.

Această invitație a Domnului Isus este adresată astăzi tuturor membrilor comunităților bisericii Sale din lumea întreagă.

A câștiga suflete nu se înțelege, a sili, a constrânge sau altceva de felul lumii. Domnul Hristos vrea ca ființa omenească întreagă să se consacre Lui de bunăvoie. La o consacrare de bună voie nu poate fi nimeni constrâns. Rațiunea și voința omului trebuie câștigate pentru ca el de bună voie să caute a se consacra Domnului cu bucurie.

Domnul Hristos cere din partea noastră numai un zel și o lucrare făcută din dragoste atât față de Domnul cât și față de suflete ca atât bărbați cât și femei să fie pregătiți pentru a doua venire a Domnului Hristos. 2 Corint. 11, 2. Pentru ca acele persoane aduse de noi la Domnul să fie curate și sfințite, trebuie ca mai întâi noi să fim curați și sfinți. Mâna care vrea să spele pe alta trebuie să fie curată. Ioan 15, 2; Psalm. 66, 18; Isaia 59, 1—15; Ierem. 5, 24. 25.

O lucrare cu Isus și în numele lui Isus

Ca membrii ai bisericii lui Isus Hristos, nici odată să nu ne bizuim pe puterea și priceperea noastră proprie. Noi trebuie să ne rugăm stăruiitor pentru ca Spiritul Sfânt să ne însoțească în vizitele noastre și să ne rugăm tot așa și pentru sufletele pe care le vizităm. Să nu uităm nici odată acest adevăr; oamenii nu vor putea nici odată să aducă la Dumnezeu pe alți oameni. Numai Spiritul Sfânt

câștigă suflete pentru împărăția lui Dumnezeu, folosind pentru aceasta oameni și solia Evangheliei ca mijloc pentru această lucrare. De aceea noi trebuie să ne plecăm în rugăciuni fierbinți atât înainte cât și după vizitele noastre misionare. Numai dragoste față de Dumnezeu și dragoste față de păcătoși ne va da putere, tact și răbdare. 1 Cor. 13, 1—18.

Noi trebuie să avem cunoștința Evangheliei atât în teorie cât și în practică și tot așa trebuie să ajungă și sufletele câștigate. Nu e de ajuns ca cineva să facă doar o pocăință exterioară a omului cum ar fi o pocăință la îmbrăcăminte, la hrană, la purtare, la vorbire, ci o consacrare deplină sub voința lui Dumnezeu, a Cuvântului Său și o consacrare lucrării Sale, o adevărată renaștere. Sădiți pomi buni și veți avea fructe bune. Matei 7, 17—18; 1 Corin. 3, 6—8.

Evanghelia ne arată că bunul Dumnezeu e binevoitor ca să ajute și să salveze pe orice păcătos ca să fie renăscut și mântuit, dar cu condiția ca el să creadă din toată inima să facă o pocăință deplină consacrând toată voința lui, Domnului. Câștigătorul de suflete la fel trebuie să fie pe deplin convins și cunosător al teoriei nașterii din nou, având experiența renașterii sale personale.

Fiti fără încetare în legătură cu oamenii

Evanghelia ne arată ce efect mare au legăturile noastre cu rudeniile, cu prietenii și cu toți oamenii. Ioan 1, 41—51; Ioan cap. 4. Aceste legături sau relații bune cu toți oamenii, cu rudeniile, cu prietenii, să fie mereu cu scopul ca să le vorbim despre Solia Evangheliei ținându-le lecturi biblice. Locul unde să ținem lecturi biblice să fie sau în casa lor sau în casa noastră. Timpul, în fiecare zi la ore potrivite. Acum în timpul iernei e bine ca aceste adunări familiare să le avem în fiecare seară alegând cântări frumoase, deaceia e bine să fim însoțiți și de surori și alți frați. Durata timpului nu prea lungă. După ținerea lecturii Biblice

și rugăciunii să nu mai discutați lucruri vremelnice, ci hotărâți ora următoare și plecați cu o prietenoasă despărțire.

Un bun câștigător de suflete se dovedește prin: dragoste, prietenie, bună-tate, prin mare răbdare, prin claritatea cu care știe să predea lectura biblică.

Acum un apel călduros către toți frații și către toate surorile tineri și bătrâni.

Căutați cu toții dragma cea pierdută în casele Dvoastră. Luca 15, 8. 9.

Căutați cu toții oaea cea pierdută afară în pustia lumii. Luca 15, 1—6.

Această lucrare începeți-o chiar azi și fiți stăruitori nu vă lăsați până nu găsiți dragma cea pierdută și oaea cea pierdută.

Bunul Dumnezeu să dea tuturor fraților și surorilor: Patima de pescuit a

pescarilor. Ieremia 16, 16. Ochii deschiși ca să vedeți toate ocaziile. Psalm. 119, 28, și o zilnică neliniște pe care o are cerul în mișcarea de a salva pe păcătoși. Ezechil 1, 4—21.

Gândiți-vă că acum în ceruri are loc judecata de cercetare și scrierea în cartea vieții a numelor care vor moșteni viața veșnică. Gândiți-vă că ați putea auzi numele Dvoastră că este scris acolo în cartea vieții, dar nu este nimeni semnat acolo ca fiind adus de Dvoastră la Isus. Ce mâhnire, ce tristeță ați simți atunci. Daniel 12, 3.

Rugați-vă și lucrați și bucuria va fi mare aici și în veșnicie.

IOAN REIT

Psalmul 34

*Voi binecuvânta pe Domnul în orice
[vreme;*

*Lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.
Să mi se laude sufletul în Domnul!
Să asculte cei nenorociți și să se bucure.*

*Înălțați pe Domnul, împreună cu mine.
Să laudăm cu toții numele Lui!
Eu am căutat pe Domnul, și mi-a răspuns:
M'a izbăvit din toate temerile mele.*

*Când îți întorci privirile spre El, te lu-
[minezi de bucurie,
Și nu ți se umple fața de rușine.
Când strigă un nenorocit, Domnul aude,
Și-l scapă din toate necazurile lui.*

*Ingerul Domnului tăbărește în jurul celor
[ce se tem de El,
Și-i scapă din primejdie.
Gustați și vedeți, ce bun este Domnul!
Ferice de omul, care se încrede în El!*

*Temeți-vă de Domnul, voi, sfinții Lui,
Căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem
[de El!
Puii de leu duc lipsă, și li-i foame,
Dar cei ce caută pe Domnul nu duc lipsă
[de nici un bine.*

*Veniți, fiilor, și ascultați-mă,
Căci vă voi învăța frica Domnului.
Cine este omul, care dorește viața,
Și vrea să aibă parte de zile fericite?*

*Ferește-ți limba de rău,
Și buzele de cuvinte înșelătoare!
Depărtează-te de rău și fă binele;
Caută pacea, și aleargă după ea!*

*Ochii Domnului sunt peste cei fără
[prihană,
Și urechile Lui iau aminte la strigătele
[lor.
Domnul își întoarce fața împotriva celor
[răi,
Ca să le șteargă pomenirea de pe pământ.*

*Când strigă cei fără prihană, Domnul
[aude,
Și-i scapă din toate necazurile lor.
Domnul este aproape de cei cu inima
[înfrântă,
Și mântuește pe cei cu duhul zdrobit.*

*De multe ori vine nenorocirea peste cel
[fără prihană,
Dar Domnul îl scapă totdeauna din ea.
Toate oasele i le păzește,
Ca nici unul din ele să nu i se sfarâme.*

*Pe cel rău îl omoară nenorocirea,
Dar vrăjmașii celui fără prihană sunt
[pedepsiți.*

*Domnul scapă sufletul robilor Săi.
Și niciunul din cei ce se încred în El, nu
[este osândit.*

Experiențe în vremuri grele

È în adevăr lucru minunat de a auzi ce salvări dumnezeiești s'au lucrat în timpurile marilor primejdii cari s'au abătut peste omenire. Èste bine de a cunoaște aceste fapte minunate căci ele ne arată că Dumnezeu este totuș plin de îndurare și împlinește toate făgăduințele Sale pentru cei care își pun încrederea în El.

Dăm loc în coloanele acestei publicații povestirii unor astfel de experiențe, atât pentru că este o datorie de a le povesti, cât și pentru că este de folos a le auzi și ceti.

Toți cei care au trecut prin astfel de împrejurări, — și nu e unul care să nu fi făcut experiențe minunate, — să le scrie și să le comunice pentru publicare, spre lauda lui Dumnezeu și întărirea noastră în credință.

C. M.

Duminică 7 Mai 1944

Dumnezeu scăparea noastră.

În dimineața zilei de 7 Mai ne-am sculat de vreme. Èra o zi foarte frumoasă, lucru care în acel timp te neliniștia. Am plecat în piața cartierului, depărtare de 5 minute. Înapoiindu-mă, s'a dat atenție mărită. Mă apuc de curățitul zarzavaturilor pentru mâncare și auzim alarma. Èra ora 9 și jum. Lăsarăm tot și plecărăm la adăpostul făcut în fundul curții noastre unde Dumnezeu ne mai scăpase și la 4 Aprilie. În adăpost eram 6 familii, cu 19 persoane.

Auzirăm că vin avioanele. Trecură în aceea zi de 7 Mai, 11 valuri, 1600 de avioane, pe deasupra micului nostru adăpost. Se aud primele bombe, trec valuri, valuri, și bombele cad îngrozitor în dreapta, la stânga. În curtea adăpostului cad de jur împrejur 11 bombe distrugătoare. Noi eram în adăpost și ne rugam lui Dumnezeu așa de liniștiți că parcă nimic nu era afară, în timp ce ceilalți vecini ai mei strigau și cădeau pe jos plini de groază.

Eu care de obicei sufeream îngrozitor, acum nu aveam nici o teamă deși

eram acoperiți de fumul bombelor, de praful, pământul, pietrele și lemnele aruncate de o bombă ce căzuse la un metru și jumătate de adăpostul nostru lăsând o imensă groapă, iar adăpostul prăbușindu-l la jumătatea lui. Cu această ocazie tristă vecina mea și un copilăș de 3 ani au fost îngropați de vii și omorâți deoarece n'au putut fi salvați din cauza valurilor și a bombelor care nu mai continuau și care cădeau tot în direcția noastră. Eu însumi am fost prinsă de picior și îngropată. Deabia am putut scoate piciorul de sub pământ.

În curte o jale de nedescris, casele fără uși fără geamuri pline de bulgări de pământ și pietre. La poartă și în stradă nu puteai eși sau trece; numai găuri și pietre. Un adevărat iad a fost în aceea zi. Dar Dumnezeu care veghează și aude rugăciunea celui care îl chiamă din inimă nu se poate ca să nu-l scape. O adevărată minune a făcut Dumnezeu cu noi. Bombele veneau ca ploaia. Le vedeam venind pe noi; dar Dumnezeu le-a suflat, ca nici suflul lor să nu ne atingă. Astfel ne-a scăpat Dumnezeu în aceea zi dela o moarte sigură pe toată familia noastră. La 2—3 pași de adăpostul nostru în aceeași curte se găsea un alt adăpost care a fost distrus împreună cu cele peste 20 de persoane. Au fost scoși afară numai morți și bucăți de oameni. Numai ocrotirea lui Dumnezeu ne-a scăpat viața. Ingerii au tăbărat în jurul nostru și ne-au ascuns ca nici un rău să nu ni se întâmple. Astfel am văzut cu ochii noștri mântuirea. Dumnezeu să fie laudat și mărit căci mari și minunate sunt faptele Sale iar viața noastră este în mâinile Sale.

A. G.

Dr. El. Iacob-Prisecaru

Consult. 4—6 p. m.

Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu No. 128

Marile evenimente de azi

și cum stăm noi în fața lor

II

*Pacea și fericirea restrîștea și ruina nu
vin din senin, nici arbitrar*

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată clar, că pacea și fericirea, cât și restrîștea, dezastrele și ruina, nu vin din senin, și nici arbitrar; ci reprezintă numai *roadele celor semănate de oameni, adică numai consecințele faptelor omenești.*

Căci așa zice Domnul: „Cine este, oare om înțelept, ca să înțeleagă: . . . Pentru ce țara s'a pierdut și s'a pustiiit ca un pustiu, încât nimenea nu poate să mai treacă prin ea?

Iată, Dumnezeu spune: *Pentru că lăsară Legea Mea, pe care le-am pus-o înaintea, și nu ascultară de vocea mea, și nu umblară după dânsa; Ci umblară după învârtoșarea inimii lor și după Baalii (zeul soarelui) pe cari îi învățară dela părinții lor“ . . .*

„De aceea, așa zice Domnul: *Cadavrele oamenilor vor cădea ca gunoiul pe fața pământului, și ca snopii în urma secerătorului, pe care nimeni nu-i culege. . . Căci, dela cel mai mic până la cel mai mare al lor, fiecare s'a datat interesului său personal; și dela profet până la preot fiecare lucrează înșelăciunea. Și vindecă cu ușurință rănila poporului meu, zicând: Pace, pace! Și pace nu este.*

Oare, rușinatu-s'au, când au făcut urâciuni? Nu, nicidecum nu s'au rușinat, Căci ei nici nu cunosc ce e rûșinea.

De aceea vor cădea unul peste altul, când îi voi pedepsi, vor cădea, zice Domnul“ . . .

„Așa zice Domnul: Stați în drumuri și căutați, și întrebați de căile cele vechi, care este calea cea bună; și umblați pe dânsa, și așa veți afla repaus pentru sufletele voastre.

Dar ei au zis: *Nu voim să umblăm pe ea. „De aceea, pentru că s'au întors la fărădelegile strămoșilor lor, cari nu vor să asculte de cuvintele Mele. . .*

Așa zice Domnul: *Iată, voi aduce peste ei nenorocirea, De care nu vor putea scăpa; Și vor striga către Mine, dar Eu nu-i voi asculta“.*

„Și de vei zice în inima ta: *De ce mi s'a întâmplat aceasta? Răspund: Pentru mulțimea fărădelegilor voastre. . .*

Căci așa zice Domnul: *Fiindcă le-a plăcut a rătăci, și n'au oprit picioarele lor dela rele; De aceea Dumnezeu n'are plăcere de dânsii; acum Iși aduce aminte de păcatele lor și pedepsește fărădelegile lor“ . . .*

„Și dacă îți vor zice: *De ce Dumnezeu a cuvântat toată această mare nenorocire asupra-ne? Care e păcatul nostru, cu care am păcătuit contra Domnului, Dumnezeului nostru?*

Atunci să le răspunzi: *Pentru că M'au părăsit părinții voștri, zice Domnul, și au urmat după alți zei, le-au servit și li s'au închinat, dar pe Mine M'au părăsit, și n'au păzit Legea Mea; iar voi ați făcut mai rău decât părinții voștri și iată, fiecare din voi umblă după învârtoșarea inimii sale rele, și nu voiți să mai ascultați de Mine“ . . .*

„Doamne, puterea mea, cetatea mea și scăparea mea în zi de strâmtorare, la Tine vor veni popoarele chiar dela marginile pământului.

Și vor zice: *Cu adevărat părinții noștri au moștenit minciună-deșertăciune și lucruri fără de folos. Căci, oare, cade-se, ca omul să-și facă singur zei și să se închine la cei ce nu sunt dumnezei? . . .*

„Așa vei vorbi către ei: *Zei cari n'au făcut cerul și pământul, Vor pieri depe fața pământului și de sub cerul acesta“.* *Ieremia 9, 12—14, 22; 8, 10—11—12; 6, 16; 11, 10. 11; 13, 22; 14, 10; 17, 10—12. 19. 20; 10, 11.*

Condițiile binelui și ale fericirii

Viața bună și fericită își are legile ei puse de Dumnezeu, care ne-a zidit. Abaterea dela aceste legi și neascultarea de ele au adus pe lume răul și suferința. Stă în mâinile noastre — deci — să avem o viață bună și scutită de neplăceri, trăind în temere și în ascultare de Dumnezeu și păzind poruncile Sale, cari sunt chiar legile vieții bune și fericite.

— Să recunoaștem, deci, că ne-am îndepărtat de Dumnezeu și de temerea de El; și să recunoaștem, că, din cauza aceasta, au venit peste noi dezastrele și suferințele. Recunoașterea aceasta ne va duce la pocăință și la îndreptare; și atunci bunul Dumnezeu iarăși se va îndura de noi și de neamul nostru.

(Va urma)

Șt. Demetrescu

STRAJA DIMINETII

Ianuarie 1945

CUVANTUL LUI DUMNEZEU

Puterea Cuvântului

Luni 1: Ebrei 4, 12; Marți 2: Ps. 33, 6; Miercuri 3: 2 Petru 3, 5; Joi 4: 1 Petru 1, 24, 25; Vineri 5: Luca 4, 4; Sâmbătă 6: Ioan 15, 3.

Inspirația Cuvântului

Duminecă 7: 2 Tim. 3, 16, 17; Luni 8: 2 Petru 1, 21; Marți 9: Zah. 7, 12; Miercuri 10: Ebrei 1, 1, 2. Joi 11: 1 Cor. 2, 13; Vineri 12: 1 Tes. 2, 13; Sâmbătă 13: Apoc. 1, 19.

Descoperă pe Hristos, Cuvântul viu

Duminecă 14: Apoc. 19, 13; Luni 15: Ioan 1, 14; Marți 16: Ioan 1, 18; Miercuri 17: 1 Petru 1, 11; Joi 18: Deut. 18, 15; Vineri 19: Ioan 5, 46; Sâmbătă 20: Ioan 5, 39.

Călăuza creștinului

Duminecă 21: Ps. 119, 105; Luni 22: Ps. 119, 24; Marți 23: Col. 3, 16; Miercuri 24: 2 Tim. 3, 15; Joi 25: Ps. 119, 11; Vineri 26: Isaia 30, 21; Sâmbătă 27: Ioan 6, 63.

Prezice evenimente

Duminecă 28: Amos 3, 7; Luni 29: Ioan 17, 17; Marți 30: Efes. 6, 17; Miercuri 31: Ps. 107, 20.

Armata de tineri

Tineri!... Tineri!... De ani de zile mărsăluiesc pe dinaintea ochilor noștri, în șiruri nesfârșite, în diferite costume și uniforme, figuri de tineri. Inrolați sub diferite steaguri, aparținând diferitelor naționalități, însoțiți de nesfârșite șiruri de care de luptă, cari fac să se cutremure pământul sub picioare, de tancuri cu dimensiuni uriașe, de avioane cari brăzdează văzduhul, aceste nenumărate armate de tineri, trec mereu. În mersul lor năvalnic nu se împiedică nici de căldură, nici de frig, nici de ploaie; au suportat frigul, au răzbit prin foame, au dat mâna cu moartea și au mers mereu pe drumul ordonat.

E uimitor ce s'a putut realiza prin tineri pe ogorul acestei lumi!

Dar va fi și mai uimitor ce se va putea realiza pe Ogorul Evangheliei, cu o armată de tineri și tinere, cari conștienți de marea chemare care li s'a făcut, se vor pregăti să răspundă cu tot elanul la porunca dumnezească.

În vederea lucrării pe care o avem de făcut fiecare dintre noi trebuie să fie consumat de gândul: Ce să fac, ca să fiu cât mai bine pregătit pentru lucrarea Evangheliei?... Și toți la un loc să ne punem întrebarea: Ce să facem?...

Mântuitorul Isus așteaptă foarte mult dela noi. Dar în primul rând vrea să vadă consacrarea noastră pentru sfânta cauză a mântuirii sufletelor. El zice: „Fiule, dă-Mi inima ta“. Noi trebuie să răspundem acestui apel dumnezeesc, să-I predăm întreaga noastră inimă și să-i consacram întreaga noastră activitate. Aceasta înseamnă predarea întregii noastre ființe pe Altarul Lui. Tot ceace suntem, tot ceace avem, tot ceace am putea deveni, trebuie să fie subordonat Voiei Sale sfinte.

R. ARTINIAN

Indemnuri misionare

Evangelistul Ioan în întâiul capitol mărturisește: „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“.

Idealurile celor ce au trecut de partea Domnului sunt tot atâtea ținte de atins prin muncă stăruitoare, organizată și sprijinită de Duhul lui Dumnezeu, făgăduit tuturor celor cari păzesc poruncile Sale.

În Apocalips la cap. 14, 12 Evangelistul Ioan înțelege că cei înfiați vor stăruii nu numai în *credința harului Domnului*, ci vor păzi și poruncile Lui; deaceia și noi înțelegem că această mărturie caracterizează pe Izrailul spiritual, care luptă împreună cu Duhul lui Dumnezeu la salvarea lumii spre „mântuirea care este gata să răsară“ *pentru toți cari vor păstra în răbdarea stăruitoare a sfinților, păzirea poruncilor lui Dumnezeu și credința în Isus*, — până la sfârșitul luptei.

Ținta aceasta trebuie ținută înaintea ochilor noștri, căci ea este principalul nostru ideal pentru anul în care am pășit.

Prorocul Isaia în cap. 60 descrie măreția, bogăția și veșnicia care urmează pentru cei credincioși și stăruitori în a împlini misiunea lor salvatoare și mântuitoare în folosul unei lumi condamnate!

Biserica adventiștilor de ziua șaptea dorește și luptă ca să fie un far luminător spre Isus. A crede scripturile nu este deajuns, ci această credință trebuie să fie lucrătoare și luminătoare. „Eu sunt lumina lumii“!

Aceasta fiind misiunea noastră în mijlocul concetățenilor noștri, cred, că față de o așa misiune este desigur nevoie de o serioasă și sinceră consacrare. „Nimeni nu poate sluji la doi domni“ zice Domnul, iar Spiritul ne învață: „A fi cineva numai cu numele de credința lui Hristos fără să aibă inima sa plină de iubirea lui Hristos, o așa credință nu este decât vorbe goale, forme reci, și apoi un jug

greu și nesuferit“. Și în definitiv, chiar printr'o adevărată consacrare, ce aducem noi pe altarul lui Hristos? „O inimă murdărită de păcate pentru ca Isus să o curețe cu sângele Său și să o mântuiască prin iubirea Lui“... (Consacrarea — Calea către Hristos):

Ca urmare a consacrării are loc nașterea din nou. Această nouă viață, urmează să vorbească în casa noastră, în curtea noastră, pe strada unde locuim, în satul și în țara noastră; — despre Isus, Salvatorul“, care a venit în lume să caute și să mântuiască ce era pierdut pe sărmanul om, care de mii de ani se sbate pentru a eși la limanul fericirii și totuși mereu se vede căzând, mereu mai jos, mereu mai adânc în prăpastia mizeriei.

Nici când biserica Domnului nu s'a resimțit de nevoia reînviătoare a Spiritului Sfânt ca astăzi. Lucrarea celui rău năvălește peste toată carnea și fără această putere de sus suntem expuși să rămânem un smochin neroditor. O! și care va fi soarta mea și a ta atunci scumpe cititor? Deaceia este timpul să strigăm după ploaia târzie a Spiritului făgăduit care ne va învăța, ne va aduce aminte toată sfânta noastră datorie. Odată armați cu armura Spiritului divin,

La lucru

Domnul a precizat: „Mergeți și predicați... cine va crede și se va boteza, se va mântui, cine nu va crede se va osândi... De aceea Spiritul Profetic îndeamnă așa de iubitor pe toți cari sunt chemați la această lucrare să nu ducă o viață de pusnici retrași de ochii lumii, ca niște sfinți prefăcuți, ci să ducă o viață activă, o viață de lupte și de sacrificiu în folosul lumii pierdute.

„Amestecați-vă printre oameni ca unii cari le doriți binele, faceți-le servicii în nevoile lor, mângâiați și îngrijiți pe bolnavi, întăriți pe cei întristați, plângeți cu cei cari plâng, bucurați-vă cu cei care se bucură. Fiind prietenoși și câștigând

inima oamenilor veți schimba și cugetele lor mai repede decât ați face-o cu cel mai frumos discurs“. Prezentând pe Hristos în familie, la gura sobei și în mici adunări familiare, se câștigă adesea mai multe suflete pentru Hristos, decât prin predici ținute în aer liber, în mijlocul mulțimilor sau chiar în săli, în case de rugăciuni. Lucrarea aceasta familiară sfințită prin rugăciune, arătând oamenilor iubirea lui Hristos va aduce roade bune pentru împărăție“. — (Timpul și Lucrarea).

Tineri și tinere în frunte. . . . la lucru

„Mergeți“, a zis Domnul și Spiritul zice: Mergeți din casă în casă. . . și cine poate să fie mai potrivit pentru această sfântă cercetare, pentru această nobilă patrulare a câmpului de suferință, ca tineretul lui Hristos.

„Voi tinerilor formați grupe și ca ostași ai lui Hristos mergeți și vă angajați la lucru punând tot tactul, îndemânarea și talentul vostru în slujba Prințului Ceresc ca să puteți salva suflete din ruină! Noi avem astăzi o întreagă oaste de tineri, care pot face mult dacă sunt bine dirijați și încurajați Faceți, ca toți să fie bine cultivați ca să poată da răspuns bun despre speranța care este în ei, onorând pe Dumnezeu într'o ramură oarecare a lucrării. — Domnul a rânduit ca tineretul să-I fie mână de ajutor“. — (Timpul și Lucrarea).

O copilă interveni pentru ca pruncul Moise să poată fi crescut și educat pentru lucrul său de mai târziu. Un copil duse știrea lui Pavel și apoi tribunalului despre uneltirile Iudeilor contra bărbatului lui Dumnezeu. O copilă folosi Dumnezeu în casa regelui Siriei pentru a salva pe Generalul Naaman de lepra sa și a se recunoaște Dumnezeul cel viu și pu-

ternic al lui Izrael. Un tânăr de talia lui David folosi Dumnezeu pentru a salva pe poporul Său de mândria lui Goliat și amenințarea Filistenilor. Un tânăr ca Daniel și soții săi, a fost folosit de Dumnezeu în împrejurări foarte critice pentru a salva pe curtenii regelui Nabucodonosor și — pentru ca prin descoperirea visului împăratului să se facă cunoscut în Babilon despre viul și adevăratul Dumnezeu. Regele a trebuit să exprime: „Cu adevărat Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Domnul împăraților, și El descopere taine, fiindcă ai putut să descoperi taina aceasta!“ Un tânăr ca Timoteiu, crescut și educat în rândului sfinte în casa părintească, a fost chemat a întovărăși pe Marele Pavel în strălucita sa misiune.

Ora a sunat

Copiii și tinerii sunt chemați de Dumnezeu la o rodnică lucrare în via Domnului. Timpul secerișului a sosit. Fiul Omului vine/să strângă în hambarele cerești munca voastră. Cum va fi găsit lucrul meu? Voiu putea spune și eu ca și El: „Tată Eu am făcut lucrul pe care mi l-ai dat să-l fac?“

Scumpi frați și scumpe surori și voi dragi copii și copilețe, ce faceți voi cu talantul vostru?

„Scoală-te și luminează căci lumina ta a sosit“. Toți la lucru, este comanda! Concetățenii noștri trebuiesc salvați. Domnul zice: „Mergeți“. El zice încă: Indrăzniți, Eu am biruit lumea“!

Înainte cu Prințul Emanuel, biruito-
rul depe Golgota, Salvatorul lumii! Faceți, ca lumina faptelor voastre bune să dea mărire despre Tatăl care „a iubit lumea atât de mult încât a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine care crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică“.

PETRE PAUNESCU

LECTIUNI BIBLICE

pe luna Ianuarie 1945

Serviciul în Sanctuar

NOTA.— Pentru o mai deplină cunoaștere a celor privitoare la Serviciul în Sanctuar recomandăm ca în cursul acestui trimestru să se studieze cartea „Serviciul în Sanctuar” care se poate cere dela Casa de Editură.

Ora de predică poate fi folosită pentru citirea capitolelor corespunzătoare lecțiunii pentru ziua aceea, arătate la începutul fiecărei lecțiuni.

Lecțiunea 1—6 Ianuarie, 1945. A. S. 16,48

Evangelhia în tip

De memorizat: Gen. 3, 15.

De celit: Serviciul în Sanctuar, cap. Sistemul Jertfelor.

CADEREA OMULUI

1. Din pricina neascultării de legea lui Dumnezeu, ce au ajuns locuitorii lumii acesteia? Rom. 5, 19; 3, 23.
2. Ca urmare a păcatului, în ce stare des-nădăjduită ajunse omul? Rom. 3, 9—18; 5, 12.

Notă.— Prin cădere, omul pierdu tot ceea ce un Dumnezeu iubitor pregătise pentru el la început. Cămin, sănătate, fericire și însăși viața, erau pierdute. Păcatul produse o prăpastie pe care omul prin sine însuși n'o putea trece, lăsându-l fără Dumnezeu și fără nădejde în lume. Prin sine nu era în stare să plătească un preț de răscumpărare pentru sufletul său.

3. Care este urmarea sigură a păcatului? Gen. 2, 17; Rom. 6, 23.

O CALE DE SCAPARE

4. În care făgăduință dădu Dumnezeu omului asigurarea unui Mântuitor? Gen. 3, 14. 15.
5. Ce făgăduință făcu Dumnezeu lui Abraam cu privire la sămânță? Gen. 17, 19.
6. Despre care „sămânță” este vorba? Gal. 3, 16.

Notă.— Sămânța făgăduită lui Abraam și lui Isaac, care avea să primească nu numai țara Canaanului, dar chiar tot pământul, din mâinile Tatălui Său, este aceeași sămânță făgăduită Evei. El, care avea să sdrobească capul

șarpelui, spuse: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n'are nimic în Mine”. Ioan 14, 30. El, pe care marele balaur roșu încercă să-l mănânce, avea să fie luat la tronul lui Dumnezeu și la tronul Său. Apoc. 12, 4. 5.

7. Venind Hristos, ce avea să facă El pentru om? Mat. 1, 21; 6, 23.
8. Ce trebuia să facă Hristos, pentru ca să poată libera pe om din păcat și de sub pedeapsa lui? Rom. 5, 6. 8; 1 Cor. 15, 3.

Notă.— Răscumpărarea omului nu se putea aduce la îndeplinire prin lucruri stricacioase, cum ar fi argint sau aur, pentru că pedeapsa păcatului său avea să fie plătită, și „păcatul odată făcut, aduce moartea”. Iacob 1, 15. Această pedeapsă fusese adusă la cunoștință lui Adam dela început. Dacă omul păcătuia, el trebuia „să moară negreșit”. De aceea, în planul mântuirii trebuia să se prevadă moartea unui înlocuitor corespunzător. Nu era decât o singură ființă în univers care era în măsură să devină răscumpărătorul omului, și al cărui sânge putea să facă ispășirea pentru vina lui. Acesta era Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Când a fost dată făgăduința mântuirii în Eden, nu era vorba de nicio înlăturare a pedepsei cu moartea. Fiul lui Dumnezeu avea să sufere în locul păcătosului. Intregul plan de mântuire se concentrează în ideea morții unui înlocuitor în locul omului, — cel nevinovat să sufere pentru cel vinovat. Numai Hristos era în stare să ia locul păcătosului, să poarte pe deplin povara vinovăției sale, și să plătească pe deplin pedeapsa pentru ea prin jertfa morții Sale.

„Ingerii... se oferiră să se jertfească pentru om. Dar moartea unui inger nu era în stare să plătească datoria; numai Cel care cree pe om avea putere să-l răscumpere”. — „Patriarhi și Profeți”, pp. 64. 65.

În felul acesta integritatea legii neschimbătoare a lui Dumnezeu putea să fi apărată prin moartea lui Hristos, iar păcătosul putea să fie răscumpărat prin sângele Său.

SLUJBA DIN SANCTUAR — UN TIP

9. Prin ce ceremonie de jertfă învăță Dumnezeu pe om în vechime planul de mântuire? Gen. 4, 4; 22, 13.

Notă.— „Frații aceștia fură puși la încercare, după cum și Adam fusese pus la încercare mai înainte de ei, să dovedească dacă ei credeau

și ascultau de cuvântul lui Dumnezeu. Ei cunoșteau foarte bine măsura luată pentru mântuirea omului, și înțelegeau sistemul jertfelor pe cari Dumnezeu le orânduise. Știau că prin aceste jertfe își dau pe față credința în Mântuitorul pe care îl preînchipuiau ele, și în același timp să recunoască dependența lor totală de iertarea Sa; și ei știau că dacă se conformau planului dumnezeesc pentru răscumpărarea lor, dădeau dovadă de ascultare față de legea lui Dumnezeu. Fără vărsare de sânge, nu putea fi nicio iertare de păcat; și ei trebuia să-și arate credința în sângele lui Hristos ca ispășire făgăduită, aducând ca jertfă cele dintâi născute ale turmelor lor. Pe lângă acestea, primele roade ale pământului trebuia să fie înfățișate înaintea Domnului ca dar de mulțumire". — „Patriarhi și Profeți”, p. 71.

10. După liberarea lor din Egipt, ce au fost învățați copiii lui Izrail să facă, și de ce? Exod 25, 8.

11. Descrie cortul și mobilierul lui? Ebrei 9, 2—5.

12. Care era scopul serviciului ce se săvârșea în sanctuar? Ebrei 9, 1. 9. 10.

13. A cui umbră și tip erau darurile și jertfele aci? Ebrei 8, 4. 5; 10, 1.

Notă.— În vremea călătoriei prin pustiu, copiii lui Izrail, lucrând după îndrumarea dată de Dumnezeu prin Moise, ridicară un sanctuar unde serviciul tipic putea să fie adus la îndeplinire ca un sistem regulat. Au fost aleși preoți, a căror îndatorire era să conducă acest serviciu, iar un program regulat, zilnic și anual era stabilit prin poruncă directă de la Dumnezeu. Serviciul era aranjat astfel, ca să prezinte întregul plan al Evangheliei. Sanctuarul, de pildă, trebuia să reprezinte sanctuarul ceresc, despre care Pavel spune în Ebrei 8, 2 că a fost ridicat de Dumnezeu, iar nu de om. Preoții reprezentau pe Hristos ca Mare Preot desăvârșit. Jertfele cari se făceau, reprezentau pe Hristos ca jertfă pentru vinovăția omului.

14. De unde primi Moise legea care fu dată să conducă toate ceremoniile acestui serviciu tipic? Lev. 7, 37. 38.

Notă.— Intregul sistem al serviciului sanctuarului a fost dat lui Izrail ca să-l învețe ce trebuia să fie în sine închinarea primită de Iehova și cum puteau să primească iertarea de păcat prin sângele lui Hristos.

15. Cât timp avea să dureze acest sistem al jertfelor? Ebrei 9, 8—12; 10, 9. 10.

Notă.— „Aceasta era o asemănare pentru vremea de acum... până la o vreme de îndreptare”. Așa dar, legea aceasta era limitată, și se întindea numai până la vremea când Hristos avea să fie adus ca jertfă desăvârșită pentru om. (Vezi Ebrei 10, 12—14). Când El muri pe cruce, serviciile primului sanctuar, sau pământesc, „au fost desființate”, pentru ca să poată fi întemeiat serviciul celui de al doilea sanctuar, al noului legământ. (Vezi Ebrei 10, 8—10).

16. Al cărui lucru este spus că a fost serviciul jertfelor din sanctuarul pământesc un model și un chip? Ebrei 9, 23. 24.

Notă.— Cu toate că în sângele vărsat al animalelor jertfite nu putea să fie nicio ispășire pentru păcat, totuși serviciul acesta îndrepta atenția spre Hristos, spre sângele Său vărsat pe Calvar, care făcu ispășire pentru păcat. În aceasta constă folosul acestui serviciu tipic. Planul lui Dumnezeu era ca Iudeii să vadă în acest serviciu al jertfelor o ilustrare zilnică a morții Fiului lui Dumnezeu care își vărsă sângele ca jertfă pentru păcatele oamenilor.

SCHIȚA BIBLICĂ

I. Căderea omului

1. Neascultarea dădu naștere păcătoșilor. Rom. 5, 19; 3, 23.
2. Păcatul duce la o totală decădere și moarte. Rom. 5, 12.

II. O cale de scăpare

1. Sămânța făgăduită, descoperită în Hristos. Gen. 3, 14. 15; Gal. 3, 16.
2. Hristos ia asupra-Și mântuirea omului. Mat. 1, 21; Rom. 5, 9.
3. Ca să mântuiască pe om, Hristos muri în locul lui. Rom. 5, 6. 8; 1 Cor. 15, 3.

III. Slujba din sanctuar — un tip.

1. Jertfele din vechime preînchipuiau moartea lui Hristos. Gen. 4, 4; 22, 13.
2. Cortul și mobilierul lui. Exod 25, 8; Ebrei 9, 2—5.
3. Scopul serviciilor din sanctuar. Ebrei 9, 1. 9. 10.
4. Un tip al serviciului ceresc. Ebrei 3, 4. 5; 10, 1.
5. Sistemul jertfelor luă sfârșit odată cu moartea și înălțarea lui Hristos. Ebrei 9, 8—12; 10, 9. 10.

Lecțiunea 2 — 13 Ianuarie, 1945 A. S. 16,56

Mielul lui Dumnezeu

De memorizat: Ioan 1, 29.

De citit: Serviciul în Sanctuar: cap. Arderile de tot.

1. Ce spunea Ioan Botezătorul că este Isus? Ioan 1, 29.
2. Care era atitudinea lui Isus față de jertfa ce avea să aducă? Titu 2, 14; Ioan 10, 15. 17. 18.

Notă.— „Atunci El (Hristos) făcu cunoscut oștilor cerești, că s'a făcut cale de scăpare pentru omul pierdut. El le spunea că Dânsul a rugat pe Tatăl Său și S'a oferit să-Și dea viața Sa ca preț de răscumpărare, spre a lua asupra-Și sentința de moarte, ca prin El omul să poată afla iertare și prin meritele sângelui Său, și prin ascultare de legea lui Dumnezeu, ei să poată iar să se bucure de favoare la Dumnezeu, să fie aduși iar în frumoasa grădină și să mă-

nânce din nou din rodul pomului vieții". — „Experiențe și Viziuni”, p. 141.

IN LOCUL OMULUI

3. Deoarece Hristos era o jertfă pentru păcat adusă pentru om, ce puse Dumnezeu asupra Lui? Isa. 53, 4, 6; 2 Cor. 5, 21.

Notă. — „El veni în lumea aceasta ca să ia asupra sufletului Său dumnezeesc păcatele noastre, iar nouă să ni se poată atribui neprihănirea Lui. El a fost osândit pentru păcatele noastre, la cari nu avea nicio parte, pentru ca noi să fim îndreptățiți prin neprihănirea Sa, la care nu aveam nicio parte”. — E. G. White, în *Review and Herald*, din 21 Martie, 1893.

4. În timp ce atârna pe cruce, ce mâhnire adâncă umplu inima lui Isus? Mat. 27, 46.

Notă. — „Dar chinul trupesc era numai o mică parte din durerea de moarte a scumpului Fiu al lui Dumnezeu. Păcatele lumii erau asupra Lui, și de asemenea și simțul mâniei Tatălui Său, în timp ce suferea pedeapsa pentru legea călcată. Acestea erau cele cari zdrobiră sufletul Său dumnezeesc. Ascunderea dela fața Tatălui Său, — un simț că Tatăl Său iubit L-a părăsit — era ceea ce Il aduse la desnădejde. Despărțirea pe care păcatul o provocase între Dumnezeu și om era pe deplin înțeleasă și dureros simțită de Omul nevinovat și suferind de pe Calvar. El era apăsător de puterile întunecului. El n'avea nicio rază de lumină ca să-I lumineze viitorul... Tocmai în această oră grozavă de întunec, când fața Tatălui Său era ascunsă dela El, când legiuni de îngeri Il împresurau și păcatele lumii erau asupra Lui, fură smulse de pe buzele Lui cuvintele: „Dumnezeule Meu, pentru ce M'ai părăsit?” — „Mărturii”, Vol. 2, pp. 214, 215.

5. Pentru cine suferi Hristos în felul acesta pedeapsa păcatului? Isa. 53, 5, 8; Rom. 5, 6.

Notă — Intr'adevăr, așa de deplină era identificarea lui Hristos cu păcătosul, încât El purtă cu adevărat întreaga povară a vinei păcătosului. „Iehova a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”. Isa. 53, 6. „El suferi moartea pentru orice om, nu pentru păcatele Sale, ci pentru ale omului. El luase locul păcătosului, și trebuia să sufere pedeapsa îngrozitoare pentru vinovăția păcătosului.

LIBERAȚI DIN PACAT

6. De când Hristos muri ca înlocuitor al omului, ce aduse la îndeplinire moartea Sa pentru acei cari Il primesc prin credință? 2 Cor. 5, 21; Efes. 1, 7; Mat. 26, 28.

7. Ce spune apostolul Pavel despre aceia cari primesc moartea lui Hristos pentru iertarea păcatelor? Rom. 6, 6—8.

Notă.— „Căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat”. Rom. 6, 7. Pedeapsa pentru păcatele noastre a fost plătită de Hristos. Indata ce credința noastră depinde de faptul acesta, și noi predăm inimile noastre lui Dumnezeu ca să facă voia Lui, El ne va socoti neprihăniți. Hristos suferi în locul nostru. Legea nu ne mai condamnă mai departe. Hristos a înlocuit moartea noastră cu a Sa, și de aceea plata păcatului a fost achitată. Noi suntem „izbăviți de păcat”.

8. Ce contrast este făcut între jertfele tipice din serviciul sanctuarului pământesc, și jertfa plină de valoare a lui Hristos? Ebrei 10, 4; 1 Ioan 1, 7; 1 Petru 1, 18, 19.

JERTFA INDESTULATOARE

9. Pentru cât din viața păcătoasă din trecut este îndreptățit cineva prin credință în Isus? Rom. 3, 24—26.

10. Ce face sângele lui Hristos pentru suflet? Col. 1, 14; Rom. 5, 11.

11. Ce profeție din Zaharia se împlinea prin moartea lui Isus? Zah. 13, 1.

12. Cât de deplină avea să fie curățirea păcătosului prin sângele lui Hristos? 1 Ioan 1, 7—9.

13. Ce se spune despre aceia cari formează ceata celor mântuiți? Apoc. 7, 13, 14; 19, 8.

SCHIȚA BIBLICA

I. Mielul lui Dumnezeu

1. Hristos, „Mielul lui Dumnezeu”. Ioan 1, 29.
2. O jertfă de bună voie. Titu 2, 14; Ioan 10, 15, 17, 18.

II. În locul omului

1. Era absolută nevoie ca Hristos să ia asupra-Si păcatele omului. Isa. 53, 4, 6; 2 Cor. 5, 21.

III. Liberați din păcat

1. Moartea lui Hristos aduse omului iertare de păcate. 2 Cor. 5, 21; Efes. 1, 7.
2. Hristos muri pentru noi când eram încă păcătoși. Isa. 53, 5, 8; Rom. 5, 6.
3. Fiind liberat de păcat, omul nu mai trăiește mai departe în el. Rom. 6, 6—8.

IV. Jertfa îndestulătoare

1. Îndreptățit de toată fărădelegea. Rom. 3, 24—26.
2. Sângele vărsat al lui Hristos face ispășire pentru suflet. Col. 1, 14; Rom. 5, 11.
3. Albiți în sângele Mielului. Apoc. 7, 13, 14; 19, 8.
4. Lucrarea de curățire a lui Hristos este desăvârșită. 1 Ioan 1, 7—9.

Sanctualele lui Dumnezeu

De memorizat: Exod 25, 8.

De cetit: Serviciul în Sanctuar: cap. Sanctuarul lui Dumnezeu pe pământ.

SANCTUARUL PAMANTESC

1. Câte sanctuale ale lui Dumnezeu sunt amintite pe nume în Biblie? Ebrei 9, 1; 8, 1. 2. 5.
2. În câte încăperi era împărțit sanctuarul pământesc? Exod 26, 33; Ebrei 9, 2. 3.

Notă. — Versiunea americană revăzută, redă astfel textul din Ebrei 9, 2. 3: „S'a făcut un cort; partea dinainte, în care erau sfeșnicul, masa și pâinile pentru punerea înaintea, care se numea Locul sfânt. Și după perdeaua a doua, locul care se numește Sfânta Sfintelor”.

Erau două încăperi sau despărțituri. Prima care se numea „Locul sfânt”; și a doua, „Locul prea sfânt”, sau „Sfânta Sfintelor”.

3. Ce despărțea o încăpere de cealaltă? Exod 26, 31—33.
4. Din ce consta ușa dela intrare în prima despărțitură? Exod 26, 36.

UNELTELE SANCTUARULUI ȘI PREOȚIA

5. Ce obiect sacru trebuia să fie păstrat în locul prea sfânt? Exod 26, 33. 34. (Vezi de asemenea Exod 25, 10—22).

Notă. — „Legea lui Dumnezeu, așezată în chivot, era marea regulă de dreptate și judecată. Legea aceasta pronunța moarte asupra celui care o călca, dar deasupra legii era milostivitorul, asupra căruia se descoperea prezența lui Dumnezeu, și dela care, în virtutea ispășirii, se acorda iertare păcătosului pocăit. Astfel, în lucrarea lui Hristos pentru mântuirea noastră, simbolizată prin serviciul sanctuarului, bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută”. — „Patriarhi și Profeți”, p. 349.

6. Ce unelte erau așezate în prima despărțitură, care era cunoscută sub numele de locul sfânt? Exod 40, 22—27.

Notă. — „Nicio limbă nu poate să descrie măreția scenei care se înfățișa în lăuntrul sanctuarului, — pereții îmbrăcați cu aur reflectând lumina ce venea dela sfeșnicul de aur, colorile vii ale perdelelor luxos brodate cu îngerii lor strălucitori, masa și altarul tămâierii, strălucind din pricina aurului; dincolo de perdeaua a doua chivotul sfânt, cu heruvimii mistici, și deasupra lor sfânta șchină, manifestația vizibilă a prezenței lui Iehova; toate doar o slabă licărire a măririi templului lui Dumnezeu din cer, marele centru al lucrării pentru mântuirea omului”. — *Ibidem*.

7. Ce avea sanctuarul de jur împrejur? Vers. 8.

8. Ce unelte se găseau în curtea sanctuarului? Vers. 6, 7.

9. Cine au fost puși deoparte pentru lucrarea preoției în sanctuarul pământesc? Exod 28, 1; Num. 8, 10. 11. 14. 15. 19.

SERVICIILE DIN SANCTUAR

10. Ce serviciu zilnic săvârșeau preoții? Exod 29, 38. 39. 42; 30, 7. 8.

Notă. — „Serviciul zilnic consta din jertfa de dimineață și seara, jertfa de tămâie frumos mirositoare de pe altarul de aur, și jertfele speciale pentru păcatele individuale. Și mai erau de asemenea jertfe pentru sabbate, luni noi, și anumite sărbători.

„În fiecare dimineață și seară se ardea pe altar un miel de un an, împreună cu jertfele de mâncare convenite, simbolizând astfel consacrarea zilnică a națiunii lui Iehova, și dependența ei continuă de sângele ispășitor al lui Hristos. Dumnezeu dădu îndrumări lămurite ca orice jertfă adusă pentru serviciul sanctuarului să fie „fără cusur”. Preoții trebuia să cerceteze toate animalele aduse pentru jertfă, și trebuia să dea la o parte pe oricare era descoperit având vreun cusur. Numai o jertfă „fără cusur” putea fi un simbol al curățeniei Sale desăvârșite, care trebuia să Se jertfească pe Sine ca „Mielul fără cusur și fără prihană”. — *Idem*, p. 352.

11. În care despărțitură a sanctuarului era săvârșit serviciul zilnic? Ebrei 9, 6.
12. Dacă un preot, adunarea, un conducător, sau unul din poporul de rând, păcătuia din neștiință, ce trebuia să facă? Lev. 4.

Notă. — În cazul unui preot (Lev. 4, 3—12); în caz că era adunarea (vers. 13—21); în caz că era un conducător (vers. 22—26); în caz că era unul din poporul de rând (vers. 27—35).

„Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege”. 1 Ioan 3, 4. În Rom. 6, 23, Pavel spune că „plata păcatului este moartea”. Pentru a face cu putință liberarea păcătosului de plata păcatului, aceste jertfe, cari reprezentau moartea lui Hristos și vărsarea sângelui Său în folosul omului, erau făcute în fiecare zi în serviciul sanctuarului.

Textele date după întrebarea 12 schițează lucrarea ce se cerea pentru a face ispășire (vers. 20. 26. 31. 35). Aceasta era o lucrare zilnică pentru păcatele adunării (Ebrei 7, 27; Exod 29, 38). Pentru a trece păcatele păcătosului asupra sanctuarului, fie că sângele jertfei pentru păcat era luat de preot și dus în sfânta (Ebrei 13, 11), fie că o parte din carne era mâncată de preot (Lev. 6, 16. 26).

„Prin jertfele pentru păcat aduse în timpul anului, fusese primit un înlocuitor în locul păcătosului; dar sângele animalului de jertfă nu făcuse ispășire deplină pentru păcat. El doar puse la îndemână un mijloc prin care păcatul

era trecut asupra sanctuarului. Prin aducerea sângelui, păcătosul recunoștea autoritatea legii, mărturisea vinovăția fărădelegii sale, și își exprima credința în Cel care avea să ia asupra-și păcatul lumii; dar ea nu era o totală liberare de condamnarea legii. În ziua ispășirii, marele preot, după ce aducea o jertfă pentru adunare, mergea în sfânta sfintelor cu sângele, și stropia asupra milostivitorului, deasupra tablelor legii". — „Patriarhi și Profeți", pp. 355. 356.

13. După ce serviciul acesta fusese adus la îndeplinire cu credincioșie, ce se făcea cu păcatul individului? Lev. 4, 35 ult. p.

Notă. — „Partea cea mai însemnată din lucrarea zilnică era serviciul îndeplinit în folosul individului. Păcătosul pocăit își aducea jertfa la ușa cortului, își mărturisea păcatele, trecându-le astfel în chip simbolic dela el asupra jertfei nevinovate. Apoi animalul era junghiat cu propria sa mână, și sângele era dus de către preot în sfânta și stropit înaintea perdelei, în dosul căreia era chivotul în lăuntru căruia era legea pe care păcătosul o călcase. Prin această ceremonie, păcatul era trecut în chip simbolic asupra sanctuarului, prin sânge. În unele cazuri sângele nu era dus în sfânta; dar atunci carnea trebuia să fie mâncată de preot, așa după cum Moise dăduse îndrumări fiilor lui Aron, zicând: „Domnul v'a dat-o, ca să purtați nelegiuirea adunării". Lev. 10, 17. Atât o ceremonie cât și cealaltă simbolizau trecerea păcatului dela cel ce se pocăia asupra sanctuarului". — „Patriarhi și Profeți", pp. 354. 355.

SANCTUARUL CERESC

14. A cărui închipuire sau iconă era serviciul sanctuarului pământesc? Ebrei 8, 4. 5; 9, 8. 9. 23. 24.

15. Ce unelte a văzut Ioan în sanctuarul din ceruri? Apoc. 4, 5; 8, 3; 11, 19.

Notă. — „Am fost îndemnată să iau seama la cele două despărțituri ale Sanctuarului ceresc. Perdeaua sau ușa era deschisă, și mi s'a îngăduit să intru. În despărțitura întâia am văzut sfeșnicul cu cele șapte lămpi, masa punerii pâinii înainte, altarul tămâierii și tămâietoarea. Toate lucrurile acestei despărțituri păreau că sunt de aurul cel mai curat, și oglindeau chipul celui care pătrundea în acel loc. Perdeaua care despărțea cele două odăi, era de felurite colorii și materii, cu o tivitură frumoasă, în care erau chipuri lucrate în aur și cari înfățișau îngeri. Perdeaua a fost ridicată și am privit în a doua despărțitură. Acolo se găsea un chivot care părea să fie din aurul cel mai curat. Pe marginea de sus a chivotului era o foarte frumoasă lucrare cu chipuri de coroane. În chivot erau tablele de piatră cu cele zece porunci". — „Experiențe și Viziuni", p. 227.

16. Cine este marele preot și slujitorul Sanctuarului ceresc? Ebrei 8, 1. 2.

17. Ce putea să aducă Hristos în folosul

omului când începu lucrarea Sa preoțească? Ebrei 9, 12—14. 26.

18. Având un mare preot peste casa lui Dumnezeu, ce suntem îndemnați să facem? Ebrei 10, 21. 22.

SCHIȚA BIBLICA

I. Sanctuarul pământesc

1. Sunt amintite două sanctuare. Ebrei 9, 1; 8, 1. 2. 5.
2. Era format din două încăperi, despărțite prin perdele. Exod 26, 31—33; Ebrei 9, 2. 3.
3. Ușa consta dintr'o perdea lucrată cu măiestrie la gherghef. Exod 26, 31—33. 36.

II. Unelte sanctuarului și preoția

1. Chivotul legământului. Exod 26, 33. 34.
2. Masa cu pâinile punerii înainte, sfeșnicul și altarul tămâierii în prima despărțitură. Exod 40, 22—27.
3. În curte era altarul pentru arderile de tot și ligheanul. Exod 40, 6—8.
4. Aaron și fiii săi cum și fiii lui Levi au fost chemați la serviciul cortului. Exod 28, 1; Num. 8, 10. 11. 14. 15. 19.

III. Serviciile din sanctuar

1. O jertfă zilnică, dimineața și seara. Exod 29, 38—42; 30, 7. 8.
2. În prima despărțitură serviciile aveau loc zilnic. Ebrei 9, 6.
3. Pentru păcatul din neștiință. Lev. 4.
4. În urma acestora avea loc iertarea. Lev. 4, 35 ult. p.

IV. Sanctuarul ceresc

1. Modelul ceresc. Ebrei 8, 4. 5; 9, 23. 24.
2. Unelte văzute de Ioan. Apoc. 4, 5; 8, 3; 11, 19.
3. Hristos, Marele Preot, S'a adus pe Sine ca jertfă. Ebrei 8, 1. 2; 9, 12—14. 26.
4. Să ne apropiem de El. Ebrei 10, 21. 22.

Lecțiunea 4 — 27 Ianuarie, 1945. A. S. 17,15

Implinirea sistemului jertfelor

De memorizat: Ebrei 2, 9.

De citit: Serviciul în Sanctuar: cap. Jertfa de mâncare.

SFARȘITUL SERVICIILOR SANCTUARULUI PAMĂNTESC

I. Când Hristos muri pe Calvar, cum arăta Dumnezeu că serviciul sanctuarului pământesc luase sfârșit? Matei 27, 50. 51.

Notă. — „Când de pe buzele lui Hristos ieși puternicul strigăt: „S'a sfârșit", preoții slujeau în templu. Era ora jertfei de seara. Mielul care înfățișa pe Hristos fusese adus pentru a fi junghiat. Imbrăcat în haina lui frumoasă și plină de însemnătate, preotul sta cu cuțitul ridicat, ca Abraam când era gata să junghie pe fiul său. Plini de interes oamenii priveau. Dar pământul începu să se sgudue și să tremure; de-

oarece Domnul însuși Se apropiase. Cu un fâșiit puternic, perdeaua dinăuntru a templului a fost sfâșiată de sus până jos de o mână nevăzută, descoperind privirii oamenilor un loc care mai înainte fusese umplut de prezența lui Dumnezeu. În locul acesta locuise șechina. Aci descoperise Dumnezeu slava Sa deasupra tronului milei. Numai marele preot ridica vălul care despărțea partea aceasta de restul templului. El intra acolo o singură dată pe an pentru a face ispășire pentru păcatele poporului. Dar iată, perdeaua aceasta este sfâșiată în două. Locul prea sfânt din sanctuarul pământesc nu mai este sfânt.

„Toți sunt cuprinși de groază și de neliniște. Preotul era gata de a junghia victima, dar cuțitul îi cade din mână fără de puteri, iar mielul scapă. Tipul s'a întâlnit cu antitipul la moartea Fiului lui Dumnezeu. Marea jertfă fusese adusă. Locul către sfânta sfintelor era descoperit. Pentru toți se pregătește o cale nouă și nepieritoare. Oamenii păcătoși, plini de durere, nu mai au nevoie să aștepte venirea marelui preot. De aci înainte Mântuitorul urma să officieze ca preot și mijlocitor în cerul cerurilor. Părea că o voce puternică spuse închinătorilor: S'a sfârșit cu toate jertfele și darurile pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit potrivit cuvântului Său: „Iată Eu vin (în volumul cărții este scris despre Mine), să fac voia Ta, Dumnezeule”. „A intrat, odată pentru totdeauna în Locul prea sfânt, ... cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” pentru noi”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 643.

Astfel sfâșierea perdelei arăta că întregul sistem al jertfelor pământești luase sfârșit odată cu moartea lui Hristos, Mielul lui Dumnezeu. Tipul se întâlnise cu antitipul. Umbra se întâlnise cu ființa, și de aceea se desființase. Ea mai declara de asemenea că Hristos își terminase viața Sa pământească, făcuse ispășire pentru păcat, făcând astfel față pe deplin pedepsei sale.

2. Odată cu schimbarea preoției, ce altă schimbare trebuia să mai aibă loc? Ebrei 7, 12.

Notă.— Două coduri de legi deosebite sunt prezentate în Biblie; o lege, cuprinzând decalogul, sau cele zece porunci constituie măsura guvernării morale a lui Dumnezeu. Celalt cod se ocupă cu riturile și ceremoniile în legătură cu serviciul sanctuarului, și de asemenea cu anumite reguli civile. Deoarece reiese clar din cuprins că Ebrei 7, 12 se referă mai cu seamă la legea care mărginea preoția numai la tribul lui Levi, evident că odată cu trecerea preoției levitice, aveau să treacă și toate legile cari erau în legătură cu serviciile ceremoniale. Lucrul acesta este lămurit în alte texte din Scriptură.

LEGEA MORALA ȘI CEA CEREMONIALA

3. Cum a fost ridicată legea celor zece porunci mai presus de toate celelalte? Exod 31, 18; 32, 16.

Notă.— Dumnezeu înalță decalogul sau cele zece porunci, despre care se vorbește adesea

ca fiind legea morală, scriind-o cu însuși degetul Său pe tablele de piatră pe cari apoi le-a dat lui Moise. Când trebuia să se scrie celelalte legi, Moise era unealta omenească, scriind sub directa instrucțiune a lui Dumnezeu când vorbea cu El pe Muntele Sinai. Astfel Dumnezeu onoră în chip deosebit cele zece porunci și evidențiază omului importanța lor.

4. Cum a fost adusă la cunoștință lui Izrail marea importanță a legii celor zece porunci a lui Dumnezeu? Deut. 4, 12. 13; 33, 2.

5. Pe lângă legea morală, ce i se mai porunci lui Moise să mai învețe pe popor? Deut. 4, 14.

6. Din ce consta legea ceremonială? Ebrei 9, 9. 10; 10, 1.

Notă.— Legea lui Dumnezeu care se cuprinde în decalog sau în cele zece porunci, se ocupă numai cu îndatoririle morale, iar nicidecum cu tipurile sau umbrele. Partea aceea din legea lui Moise care se ocupă cu serviciul jertfelor, era ceremonială, și consta din instrucțiunile date izraeliților despre diferitele și complicatele forme de serviciu în legătură cu preoția lui Aaron. Ea arăta cum să se facă anumite jertfe la anumite timpuri; cum să se pregătească aceste jertfe; cine trebuia să slujească în sanctuar, și cum; când trebuia să-și spele preoții veșmintele; ce parte din carnea jertfită trebuia să fie mâncată de preoți, etc. „Ele sunt doar niște porunci pământești, date, ca toate cele privitoare la mâncări, băuturi și felurite spălături”. Ebrei 9, 10. Această lege ceremonială era deci, o umbră a lucrurilor viitoare, deoarece jertfele și serviciul ei preoțesc, îndreptau atenția spre jertfa și lucrarea preoțească a lui Isus.

MOARTEA LUI HRISTOS PUNE CAPAT SISTEMULUI JERTFELOR

7. Ce declară apostolul Pavel că a făcut Hristos cu această lege a jertfeleor? Ebrei 10, 8. 9.

Notă.— Când Hristos muri pe Calvar, serviciul tipic nu mai avea nicio însemnătate. Înainte de cruce, aducerea acestor jertfe era o dovadă de credință în făgăduința unui Răscumpărător care avea să vină să libereze de păcat. Dar, după răstignire, continuarea acestor jertfe avea să însemne tăgăduirea credinței în Hristos, pentru că sângele ispășitor fusese vărsat, și nu mai era nevoie de nicio ceremonie preînchipuitoare. După trecerea scenelor răstignirii, biserica iudaică își reluă programul său de ceremonii și servicii tipice, ca și mai înainte; ei lepădase pe Mesia, care era preînchipuit prin aceste servicii, și ei au continuat, până în zilele noastre, să aștepte un altul. Serviciul lor ajunsese repede o formă seacă, și se văzu curând că slava lui Dumnezeu se depărtase, și templul le fusese lăsat pustiu.

8. Ce asigurare avem noi că numai sângele lui Hristos poate să șteargă pă-

catul din viață? Ebrei 9, 13—15; 10, 1; 1 Ioan 1, 7.

9. Ce fel de izvor este descris de către profetul Zaharia? Ce semn călăuzitor dă el acelor care sunt în căutarea acestui izvor? Zah. 13, 1. 6.

Notă. — „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pierise, și marea nu mai era. Focul care nimicește pe nelegiuiți curăță pământul. Orice urmă de blestem este ștearsă. Niciun iad care să ardă veșnic nu va păstra în fața celor mântuiți urmările păcatului.

„Rămâne doar o singură amintire: Mântuitorul nostru va purta pentru vecie semnele răstignirii Sale. Pe capul Său rănit, în coașta Sa, în mâinile și picioarele Sale, sunt singurele urme ale lucrării grozave pe care a făcut-o păcatul. Privind pe Hristos în slava Sa, profetul zice: „Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze, și acolo este ascunsă tăria Lui”. Coasta aceea împunsă, de unde curse siroiul rubiniu care împacă pe om cu Dumnezeu, — acolo este slava Mântuitorului, acolo este ascunsă tăria Lui”. — „Marea Luptă”, p. 674.

10. Ce ilustrație dă Domnul despre schimbarea ce are loc în viața care este mântuită și curățită prin sângele lui Isus? Isa. 1, 18.

SCHIȚA BIBLICĂ

I. Sfârșitul serviciilor sanctuarului pământesc

1. Sfârșitul serviciilor. Mat. 27, 50. 51.
2. Legea ceremonială se schimbă. Ebrei 7, 12.

II. Legea morală și cea ceremonială

1. Decalogul ridicat mai presus de toate celelalte legi. Exod 31, 18; 32, 16.
2. Importanța sa a fost adusă la cunoștința lui Izrail. Deut. 4, 12. 13; 32, 2.
3. Legea ceremonială era o orânduire temporală. Ebrei 9, 9. 10; 10, 1.

III. Moartea lui Hristos pune capăt sistemului jertfelor

1. Pironite pe crucea Sa. Ebrei 10, 8. 9.
2. Numai sângele lui Hristos are putere de ispășire. Ebrei 9, 13—15; 10, 1.
3. O schimbare desăvârșită în viață — prin Hristos. Isa. 1, 18.

LECȚIUNI PENTRU COPII

FAPTELE APOSTOLILOR

Lecțiunea 1 — 6 Ianuarie, 1945

Pavel începe a treia călătorie misionară; — Pavel și Apolo

Text biblic: Fapte 18, 23—28; 19; 20.

De memorizat: „I-a apucat frica pe toți; și numele Domnului Isus era proslăvit”. Fapte 19, 17.

După ce stătu câțiva timp la Antiohia cu biserica mamă, care îl trimisese prima dată, Pavel începu să viziteze iarăși bisericile din Asia Mică. Aceasta era a treia călătorie misionară a sa. Câteva din locurile pe cari le vizită erau: Derbe, Listra și Iconia, cetăți despre cari noi am mai învățat. Ne putem ușor închipui cât de fericiți au fost acești credincioși ca să primească din nou în mijlocul lor pe iubitul lor predicator, Pavel. Lucrarea sa între ei era mult binecuvântată.

Domnul mai ridicase și pe alți lucrători ca să ajute la vestirea Evangheliei în acea parte a lumii. „La Efes a venit un iudeu, numit Apolo, de neam din Alexandria. Omul acesta avea darul vorbirii și era tare în Scripturi”. Apolo auzise pe Ioan Botezătorul predicând la râul Iordan, și el crezu solia lui Ioan și se bucura în ea. El nu auzise despre Isus și despre lucrarea Sa, nici despre moartea și înălțarea Sa la ceruri.

Apolo începu să vorbească cu curaj în sina-

gogă, și Acvila și Priscila îl auziră. Ei numai decât pricepură că el nu auzise toată istoria lui Isus, pe care ei o aflase dela Pavel; astfel că vorbiră cu el despre sfârșitul cel minunat al vestei celei bune, despre care Ioan povestise numai începutul. Apolo crezu, și după aceea vesti cu o putere și mai mare, dovedind din Biblie că Isus era Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.

Pavel își aduse aminte de făgăduința sa de a mai da pela Efes, și când ajunse aci găsi câțiva ucenici. „Și le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Ei i-au răspuns: „Nici n'am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt”. Atunci acești bărbați credincioși povestiră lui Pavel că ei cunoșteau numai despre Ioan și botezul său.

Pavel le povestii întreaga istorie a lui Isus, și când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt s'a pogorât peste ei și vorbiră în alte limbi și prooroceau. Erau cam douăzeci și trei de bărbați de toți”.

Atunci Pavel intră în singoga din Efes și „vorbea cu îndrăzneală timp de trei luni”, dovedindu-le că Isus era Fiul lui Dumnezeu. Unii dintre iudei nu credeau ce învăța Pavel și se ridicară împotriva lui. De aceea el părăsi sinagoga, luând pe ucenicii săi cu el și vorbea în fiecare zi în casa unui păgân. „Lucrul acesta a ținut doi ani”.

„Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite

prin mâinile lui Pavel; până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau șorțuri, cari fuseseră atinse de trupul lui, și-i lăseau boalele, și ieșeau afară din ei duhurile rele". Aceasta ne aduce aminte de timpul când o sărmană femeie bolnavă se atinse de tivitura hainei Mântuitorului și se vindecă de boala ei.

Niște iudei nelegiuiți credeau că și ei ar putea să scoată afară spirite rele, dacă le-ar fi poruncit în Numele lui Isus, cum făcea și Pavel. „Cei ce făceau lucrul acesta, erau șapte feciori ai lui Sceva, un preot iudeu din cei mai de seamă. Duhul cel rău le-a răspuns: „Pe Isus îl cunosc și pe Pavel îl știu; dar voi cine sunteți? Și omul, în care era duhul cel rău, a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi și i-a schingiuit în așa fel, că au fugit goi și răniți din casa aceea”.

„Lucrul acesta a fost cunoscut de toți iudeii, de toți grecii, cari locuiau în Efes, și i-a apucat frica pe toți; și Numele Domnului Isus era proslăvit”. Mulți din norod crezură și își mărturisiră păcatele lor.

În Efes erau mulțime de oameni cari se numeau vrăjitori. Oamenii aceștia pretindeau că au putere să facă minuni. Aceștia erau oameni nelegiuiți și Satana le ajuta să facă scamatorii ciudate și uimitoare, cari amăgeau norodul. Ei aveau cărți scumpe pe care le cercetau pentru a le ajuta în lucrarea lor diavolească.

Unii dintre vrăjitorii aceștia ascultară la Pavel până crezură în Isus. Atunci ei doreau să se întoarcă dela căile lor rele. Într-o zi ei aduseră toate cărțile lor rele și le arseră într'un foc mare înaintea tuturor oamenilor. „Prețul lor s'a socotit la cincizeci de mii de arginți”. Aceasta însemna o sumă destul de mare de bani. Cărțile acestea nu erau ca cele pe care le avem noi astăzi, ci erau suluri de pergament, scrise frumos cu mâna și costau mulți bani.

Noi nu putem sluji lui Isus dacă nu lepădăm lucrurile rele pe cari le-am iubit. Noi trebuie să încetăm de a mai umbla pe căile noastre și să ne oprim de a mai face lucruri cari sunt rele. Timpul pe care odinioară îl foloseam pentru noi înșine, îl vom folosi acum pentru a fi de ajutor altora. Bani pe cari odinioară îi întrebuințam numai pentru noi, îi vom folosi acum pentru lucrarea lui Dumnezeu. Când cineva este gata să facă aceste lucruri spre a fi creștin, dă dovadă că este un adevărat creștin.

Lección 2 — 13 Ianuarie, 1945

Turburare la Efes

Text biblic: Fapte 19, 21—41.

De memorizat: „Să nu-ți faci chip cioplit”.
Exod 20, 4.

După ce mulți dintre vrăjitorii din Efes au ars cărțile lor de magie și s'au întors la Domnul și un mare număr de oameni credeau în Isus, Pavel se gândi să meargă în alte ținuturi. El trimise pe Timotei și pe încă unul din ajutoarele sale în Macedonia, ținutul în care Domnul îl chemase odată printr'o vedenie. Pavel mai rămase câtăva vreme în Asia.

Înainte de a pleca Pavel din Efes, veniră unele turburări asupra credincioșilor. Idolul cel mai adorat în tot ținutul acela era zeița Diana. Locuitorii din Efes clădise în onoarea ei un foarte frumos templu de marmoră albă, cu stâlpi înalți și rotunzi pe toate părțile. Înăuntrul templului era un altar, iar în dosul unei perdele frumoase era o statuie a Dianei. Oamenii rosteau rugăciunile lor înaintea acestei zeițe, care nu putea nici să audă, nici să-i ajute cu ceva mai mult decât ar putea vedea, auzi, și ajuta oricare altă bucată de piatră.

Mulți oameni, numiți argintari, câștigau mulți bani făcând chipuri mici de argint, înfățișând templul și pe Diana. Oamenii le purtau spre a le ajuta pela treburile lor sau în călătorie. Ei își închipuiau că aceste mici chipuri aveau să țină departe de ei turburarea, primejdia și necazul. Îndată ce cineva credea în Isus, nu se mai gândea la aceste chipuri, așa că argintarii nu mai puteau să vândă nimic. Lucrul acesta i-a necăjit foarte mult.

„Un argintar, numit Dimitrie, făcea temple de argint de ale Dianei și aducea lucrătorilor săi nu puțin câștig cu ele. I-a adunat la un loc, împreună cu cei de aceeași meserie și le-a zis: „Oamenilor, știți că bogăția noastră atârnă de meseria aceasta; și vedeți și auziți că Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, a înduplecat și a abătut mult norod, și zice că zeii făcuți de mâini nu sunt dumnezei”.

Dimitrie spuse oamenilor că aci nu era numai o primejdie de pierdere de bani pentru ei din pricina învățaturii lui Pavel, „dar că și templul marei zeițe Diana era socotit ca o nimica, și chiar măreția aceleia, care era cinstită în toată Asia și în toată lumea, era nimicită”.

„Cuvintele acestea i-au umplut de mânie și au început să strige: „Mare este Diana Efesenilor! Și toată cetatea Efesului s'a umplut de turburare”. Argintarii și prietenii lor încercară să găsească pe Pavel ca să-i facă rău, poate chiar să-l omoare. Frații îndemnară pe Pavel să plece din locul acela și îngeri fusese trimiși din ceruri ca să-l păzească. Atunci gloata prinse pe Gaiu și pe Aristarh, doi tovarăși de călătorie ai lui Pavel, și îi luă până la un palat din apropiere, care era destul de încăpător. Pavel dorea să meargă acolo ca să ajute pe cei doi tovarăși ai săi, dar prietenii săi îl rugară să nu facă astfel, pentru că oamenii învrăjbiți au să-i facă rău și nu va putea face nimic.

În clădire era mare zarvă și turburare. Unii din norod strigau ceva și alții altceva. Mulți chiar nu știau pentru ce veniseră. Ei au scos din norod pe un oarecare Alexandru, și iudeii îl aduceau înainte, Alexandru făcu semn cu mâna ca mulțimea să se liniștească, și încercă să vorbească. Fără îndoială că el vroia să abată mânia norodului asupra lui Pavel și a tovarășilor săi, dar din cauză că era iudeu, norodul nu voi să-l asculte, și „au strigat toți într'un glas, timp de aproape două ceasuri: „Mare este Diana Efesenilor!”.

Alexandru, cel care încercă să vorbească mulțimii sgomotoase, era unul dintre iudeii care primeau mulți bani pentru facerea și vânzarea

de chipuri. Noi nu știm tot răul pe care l-a făcut, dar Pavel, scriind lui Timotei după aceea, zicea: „Alexandru, căldărarul, mi-a făcut mult rău. Domnul îi va răsplăti după faptele lui”. Pavel mai spuse lui Timotei să se ferească de omul acesta, pentru că el continua să se împotrivescă vestirii Evangheliei.

După un timp, logofătul orașului liniști mulțimea sgomotoasă și înfuriată. Cu toate că el nu credea în învățătura lui Pavel, el le spuse că lucrau fără nicio minte. El spuse că Pavel și tovarășii săi nu jefuise templul Dianei, și nici nu vorbise lucruri aspre împotriva zeiței lor. El le spuse că dacă Dimitrie și ceilalți argintari au să facă vreo plângere împotriva lui Pavel, ei să vină înaintea tribunalului într'un mod liniștit și cu rânduială. Ei erau în primejdie de a intra în cauza acestei frământări, pentru care nu găseau niciun motiv. Apoi logofătul orașului dădu drumul gloatei.

Toată această turburare se ridică din pricină că Dimitrie și ceilalți argintari erau mai mult iubitori de bani decât de ceea ce era bine. Ei nu se sinchiseau că Pavel le vindecase bolnavii, scosese afară duhurile rele și încercase să facă pe oameni mai fericiți și mai buni prin învățarea cuvântului lui Dumnezeu. Ei doreau să-l izgonească din pricină că iubeau banii mai mult decât orice altceva. Dacă noi iubim ceva mai mult decât pe Domnul, lucrul acela devine idolul nostru.

Lección 3 — 20 Ianuarie, 1945

Călătoria spre Ierusalim

Text biblic: Fapte 20.

De memorizat: „Să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai ferice să dai decât să primești”. Fapte 20, 35.

După ce s'a liniștit turburarea argintarilor din Efes, „Pavel a chemat pe ucenici și, după ce le-a dat sfaturi, și-a luat ziua bună de la ei, și a plecat în Macedonia”. Fără îndoială că în drumul său a vizitat și Corintul și Tesalonic, Berea și Filipi și a încurajat mult pe credincioșii din aceste locuri.

Tocmai când era gata să părăsească Grecia și să ia corabia spre Ierusalim, află că iudeii îl pândeau să-i facă rău. El schimbă drumul, luând-o prin Macedonia și astfel scăpă de vrăjmașii săi. Șapte bărbați din diferite biserici, între cari și credinciosul Timotei, mergeau împreună cu Pavel la Ierusalim; ei au ajuns la Troa, o cetate lângă mare, și acolo așteptau pe Pavel.

Pavel strânsese ajutoare dela bisericile unde mersese, care trebuiau să fie date membrilor săraci din Ierusalim. Se luase măsuri ca niște frați din bisericile care dăduse acești bani să însoțească pe Pavel. Ei aveau să slujească ca corp de pază în timpul celor mai primejdioase părți din călătorie, iar banii împărțiți și duși de mai mulți oameni diferiți, erau în mai mare siguranță. Cu toți au rămas o săptămână întreagă în Troa. „In ziua dintâi a săptămânii

eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții. În odaia de sus unde erau adunați, erau multe lumini”. După metoda biblică de a socoti timpul, o adunare ținută în seara după Sabat, ar fi fost în prima zi a săptămânii.

„Și un tânăr, numit Eutich, care ședea pe fereastră, a adormit deabinelea în timpul lungii vorbiri a lui Pavel; biruit de somn, a căzut jos din catul al treilea și a fost ridicat mort. Dar Pavel s'a pogorât, s'a repezit spre el, l-a luat în brațe și a zis: „Nu vă turburați, căci sufletul lui este în el”. Ca răspuns la rugăciunea lui Pavel, Domnul adusese din nou la viață pe tânăr.

„După ce s'a suit iarăși (Pavel)”, a frânt pâinea, a cinat și a mai vorbit multă vreme până la ziuă. Apoi a plecat. Flăcăul a fost adus viu, și lucrul acesta a fost pricina unei mari mângâieri”.

În timp ce Pavel ținea această lungă adunare cu prietenii săi din Troa, tovarășii săi călătoreau cu corabia pe apă spre Asos, un oraș unde Pavel avea să se întâlnească cu ei. După acea lungă adunare de noapte, Pavel a luat-o de-a dreptul de la Troa la Asos și dimineața s'a întâlnit cu grupa depe corabie.

Pavel se grăbea să ajungă la Ierusalim și credea că n'ar putea să se mai oprească să mai vadă pe credincioșii din Efes, și corabia a plecat pe alături de oraș. Dar când au ajuns la Milet, cam la 48 km. depărtare, corabia s'a oprit câțeva vreme. Și Pavel a trimis vorbă la Efes, ca presbiterii bisericii să se grăbească să vină la Milet pentru o adunare de despărțire.

Când veniră presbiterii din Efes, Pavel le povesti cât de stăruitor fusese el ca să le ajute, așa de stăruitor încât a vărsat multe lacrimi pentru ei. El le vorbi despre faptul că iudeii necredincioși îl pândise și încercase să-i facă rău. Cu toate aceste lucruri cari îi îngreuiau lucrarea, el a învățat norodul în sinagogile lor, în locurile lor publice și în casele lor. El a vorbit atât iudeilor cât și Neamurilor că trebuie să se pocăiască de păcatele lor și să creadă în Isus, dacă doresc să fie mântuiți.

Apoi Pavel zise: „Și acum, iată că, împins de Duhul, mă duc la Ierusalim fără să știu ce mi se va întâmpla acolo”. El știa prin Duhul Sfânt că închisoarea și neocazul îl așteptau. Însă zicea plin de curaj: „Dar eu nu tin numai decât la viața mea ca și cum mi-ar fi scumpă”. El dorea numai să isprăvească lucrarea pe care Isus i-o dăduse s'o facă.

Pavel le zise: „Și acum știu că nu-mi veți mai vedea fața, voi toți aceia în mijlocul căroră am umblat propovăduind împărăția lui Dumnezeu”. Amintindu-și cum el făcuse corturi ca să câștige bani pentru nevoile sale, el zicea: „N'am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva”. El le dădu îndemnul ca să ajute pe aceia cari sunt în nevoie și să-și aducă „aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai ferice să dai decât să primești”.

„După ce a vorbit astfel, a îngenunchiat și s'a rugat împreună cu ei toți. Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel și l-au sărutat. Căci erau întristați mai ales de vorba pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea fața. Și l-au petrecut până la corabie”.

Cu câtă întristare trebuie să fi privit prietenii lui Pavel după corabia care se îndepărta încet de țarm! Domnul avea să meargă cu ei prin Duhul Său înapoi la Efes, ca să-i ajute să fie plini de curaj și să facă ceea ce este bine. El avea să meargă și cu Pavel, ca să-l ajute în toate primejdiile pe cari trebuia să le întâmpine. El va fi cu fiecare dintre noi și ne va ajuta ca să facem binele.

Lecțiunea 4 — 27 Ianuarie, 1945

A treia călătorie misionară a lui Pavel terminată la Ierusalim

Text biblic: Fapte 21, 1—17.

De memorizat: „In ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos”. Gal. 6, 14.

După ce s'a despărțit la Milet de credincioșii cari veniseră din Efes ca să-l vadă, Pavel și tovarășii săi au plecat mai departe în drumul lor spre Ierusalim. Vântul bătea dintr'o direcție care ajuta corabia în mersul ei, pentru că ei au levat-o „drept” spre insulele Cos și Rodos și de acolo în portul orașului Patara.

La Patara ei au schimbat corăbiile, luând una cu care locuitorii din Tir — un oraș cam la 480 km. depărtare de Ierusalim — duceau grâu și alimente. În călătorie au trecut așa de aproape de insula Cipru, încât au văzut-o. Cu siguranță că Pavel își aducea aminte de experiența pe care el și Barnaba o avusese aci cu Eli-ma vrăjitorul.

Corabia rămase mai multe zile la Tir ca să descarce încărcătura. Pavel și tovarășii săi au găsit credincioși în cetatea Tir; și au rămas împreună cu ei șapte zile. Ucenicii aceștia au fost înștiințați prin Duhul Sfânt că multe necazuri îl așteptau pe Pavel la Ierusalim și încercau stăruitor să-l convingă să nu meargă. Dar Pavel simțea îndemnul că trebuie să meargă și era gata să sufere pentru numele lui Isus.

Veni timpul când corabia trebuia să plece, și misionarii trebuia să-și ia rămas bun. Cei de aci din Tir iubeau pe Pavel, cu toate că nu-i mai vizitase până atunci. Luca, scriind despre despărțire, zice: „Ne-au petrecut toți, cu nevestele și copiii, până afară din cetate. Am îngenunchiat pe mal și ne-am rugat. Apoi ne-am luat ziua bună unii dela alții și noi ne-am suit în corabe, iar ei s'au întors acasă”. Aceasta este a doua oară când Pavel ține o adunare de rămas bun pe malul mării. La aceasta se amintește în mod deosebit că au luat parte și mamele și copiii.

După ce a plecat din Tir, corabia a apucat-o spre miazăzi, de-a-lungul coastei și în cele din urmă ajunse la Cezarea. Aci s'a terminat lunga călătorie pe mare a lui Pavel și a tovarășilor săi. Nu știm dacă Corneliu, sutașul căruia Petru îi predicase odinioară în Cezarea, mai locuia acolo, dar aci se găsea un locuitor de care ne bucurăm să mai auzim odată. Acesta era Filip. Prima dată am auzit de el când a fost numit ca unul dintre cei șapte diaconi în prima biserică. Am auzit apoi cum a vestit Evanghelia Neamurilor în Samaria. Apoi am cettit despre el când alerga să prindă carul etiopeanului care citea despre Isus, dar nu putea să înțeleagă ce citește. Când etiopeanul crezu în Isus, Filip îl botează.

Filip locuia acum în Cezarea și Pavel merse în casa sa, unde stătu un timp oarecare. Filip avea patru fiice. Ele toate credeau în Isus și uneori Dumnezeu le descoperea anumite lucruri în viziune. Suntem siguri că Pavel și prietenii săi au fost foarte bine primiți în casa lui Filip.

Luca, unul care făcea parte din grupa lui Pavel la Cezarea, zicea: „Fiindcă stăteam de mai multe zile acolo, un proroc numit Agab, s'a pogorît din Iudea și a venit la noi. A luat brâul lui Pavel, și-a legat picioarele și mâinile și a zis: „Iată ce zice Duhul Sfânt: „Așa vor lega iudeii în Ierusalim pe acela al cui este brâul acesta și-l vor da în mâinile Neamurilor”.

„Când am auzit lucrul acesta, atât noi cât și cei de acolo am rugat pe Pavel să nu se mai suie la Ierusalim. Atunci Pavel a răspuns: „Ce faceți de plângeți așa și-mi rupeți inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus”. Când prietenii săi au văzut că nu pot să-l convingă să nu meargă, au zis: „Facă-se voia Domnului”.

Unii dintre ucenicii din Cezarea au mers împreună cu Pavel și cu însoțitorii săi aproape 100 km. în drum spre Ierusalim. Când au ajuns în acest oraș, frații l-au primit cu bucurie. Odată cu sosirea lor la Ierusalim, s'a terminat și a treia călătorie misionară a lui Pavel.

Cu cât ne împrietenim mai mult cu Pavel, cu atât înțelegem mai limpede că lui nu-i plăcea să facă nimic ceea ce n'ar fi plăcut lui Dumnezeu. Versetul de memorizat este scris către bisericile din Galatia. Ca și Pavel, noi trebuie să fim gata să ascultăm de Dumnezeu, chiar dacă ar părea greu să facem binele și ușor să facem răul.

Educația creștină este lucrare de mântuire.

Sprijiți lucrarea de educație prin trimiterea copiilor voștri în școlile comunității și contribuind cu rugăciunile și mijloacele voastre la propășirea lor.
